

Landsbybørnene.

Af B. S. Ingemann
NYTTIDS-ROMAN I FIRE DELE.

Forste Del.

FØRSTE KAPITEL.

Det var en smuk, sommermild Konfirmations-Søndag 1840. Alle de pyntede Konfirmander gik ud af Laandsbykirken, og nu begyndte den højtidelige Klokke-ringning, som hele dette Foraars mindede Folket om Kong Frederik den Sjette. De fleste Øjne røbede, at den hellige Handling havde bevæget dem. Nogle saa man dog, som syntes kun at tænke paa deres Pynt og paa det nye, forbausende Liv, de nu skulde føre blandt de voksne. Næsten alle var de ledsagede af Frønder og Venner, som med Inderlighed omfavnede dem under det store Hylde-træ ved Kirkedøren. Kun en lille, brunlokket Dreng, med et noget blegt og magert Ansigt, gik ene ud af Kirkedøren og satte sig afsides paa den saakaldte Fattigkirkegaard mellem to sorte Trækors.

Et Par lange, kjoleklædte Labaner blandt Konfirmanderne stak Hovederne sammen og fnisede, medens de holdt de hvide Lømmetørklæder for Munden for at skjule det.

„Se! det er Præstens Kjole, der dasker i Hælene!“ hviskede den ene.

„Og de straalende Hjortelæders Bukser har Skovrideren slidt paa i ti Aar!“ — tilføjede den anden. „Jeg har bidt mit nye Lømmetørklæde rent i Stykker for ikke at grine.“

Den fattige Dreng, hvis sammenbetlede Dragt havde forstyret deres Andagt, var unægtelig noget afstikkende klædt. Han bar en sort Fjpkjole, der næsten slæbte efter ham, gule, lappede Skindbenklæder og en ildrød, noget slidt Plysves Vest, med store gammeldags Skøder. Han syntes saa hastigt som muligt at søge det Fristed, han havde valgt mellem Gravene ved de afsides Kors, der betegnede hans fattige Forældres Gravsted.

Ingen lagde mer Mærke til ham. Landesorgsklokken stemte ham vemodigt. Han mumlede halv sagte, medens han af og til tørrede sine vaade Øjne med Bagen af sin Haand. Det var hans „Fædervor“, han læste og altid begyndte forfra, naar det uvilkaarlig afbrødes ved Erin-dringssuk til Forældrene og lidt modfaldne Betragtninger over hans Forladthed i Verden.

Klokkeeringen ophørte, og der var Dødsstillehed mellem Gravene. Endelig rejste han sig for at gaa; da hørte han nogle velkendte Kæmpevisetoner fra en Fløjte, og det var, som alle Stene pludselig faldt fra hans Hjerte. Han saa nu to kære Ansigter ved Kirkegaardsdøren, og udenfor holdt en lille Fjelveogn med en Hest for og med Fjærkræ i lange Bure over Fjælene. Den gamle Hest udpustede og fik en Visk Hø af Konfirmandens faderlige Ven og Mostermand, Iørgen Hønskræmmer, hvis Kone og lille syvaarige Datter nu kom ham i Møde.

„Kære Moster! lille, rare Lise!“ raabte Drengen sjaeleglad og ilede i Armene paa den vakre Husmandskone, med det milde, forstandige Ansigt, og den lille nydelige Bondepige, med de krøllede, gule Haar under den røde Hue.

Barnet tog en Hyldefløjte fra Munden og kyssede hans blege Kinder røde. „Moder!“ — raabte hun — „Anton har grædt Salt; men Sukker skal han græde — dejligt sødt Sukker, ikke sandt?“

„Paa en Maade maaske! — det er ikke umuligt for vor Herre, mit Barn!“ — svarede Moderen og klappede den lille paa Kinden. — „Men, Gud forbarme sig, Anton!“ — vedblev hun forskrækket og forbandede Drengens Klædning, medens hun dog uvilkaarlig brast i Latter — „hvorledes er det, du ser ud? har du saaledes staaet paa Kirkegulvet!“

„Ja, se, se! Fætter Anton er jo bleven et gammelt, fornemt Menneske!“ — raabte Pigebarnet og klappede i Hænderne. — „Bliver man altid saadan, naar man har gaaet til Læsning?“

„Du kom jo ikke i Gaar med de nye Klæder, kære Moster!“ — sagde Anton — „og saa var jeg nødt til at trække dem paa, der skulde syes om; for de gamle var saa meget lappede.“

„Det var forskrækkeligt! — vedblev Mosteren og lo, medens hun slog Armene over Kors. — „Men det var ikke min Skyld, Anton! Klæderne har vi med, og vi havde været her i Gaar, var ikke Blis bleven syg. Vi var endda komne tidsnok i Morges, var der ikke faldet en Pind af det ene Bur og fjorten Høns fløjtet ud for os. Du har da staaet her til Nar for alle Folk i de Fugleskræmme-kjæder. Men Lykke og Velsignelse alligevel, Søn! Vor Herre har ikke set paa Klæderne. Nu kan du straks følge med i Din Kasse har vi taget paa Fattighuset. Du har vel sagt Farvel til Præstens og Sognefogdens?“

„Ja, Moster! og der var de alle saa gode imod mig. Kun Forpagterens lange Dreng fniste lidt af mig paa Kirkegulvet. Derfor blev jeg forknyt. — Jeg saa ingen, der brød sig om mig; men alle saa kun forundrede paa mine Klæder — og jeg skjulte mig ved Faders og Moders Grave.“

„Det maa være sidste Gang, du lader dig forknyt- te!“ — sagde Mosteren. — „Nu maa du lære at gaa rask og frejdigt gennem Verden! Det kommer kun an paa, at vi gaar paa de rette Veje, saa har vi altid ham med os, der kan lære os at kue Slanger og at slaa Vand af Klip- per.“

Anton saa paa sin Mosters aabne, lyse Ansigt og nikkede med fuld Fortrøstning.

„Du skal have min Fløjte!“ — sagde Lise — „naar man spiller paa den, bliver man altid glad, siger Gud- moder — og hær: jeg kan nu spille Visen om den lille Baadsmænd. Den om vor gamle Konge kan jeg ogsaa. Jeg holder saa meget af den Fløjte! men du skal dog have den! — hør!“ Dermed satte Barnet den lille Hyl- edfløjte til sine Læber og spillede den gamle Kæmpe- defløjte til sine Læber og spillede den gamle Kæmpe-

Fløjten. Han kyssede hende og kaldte hende sin lille Prinsesse.

„Åa, naar skal vi lege det rare Eventyr igen i Pa- ders Hønsgaard?“ — spurgte hun.

„Naar jeg ikke længer er den lille Pjalteper, men er bleven til den store, smukke Prins!“ — svarede Anton — „saa kommer jeg med den røde Karet med de fire røde Heste og henter dig, og saa skal baade du og Fader og Moder bo hos mig paa det store røde Slot med de røde Taarne.“

„Det vil blive prægtigt!“ — raabte Lise og klappede i de smaa Hænder — „rigtigt rødt altsammen, som de døjlige Skyer deroppe, naar Solen gaar ned — og saa skal vi begge to og Fader og Moder blive saa glade, saa glade, — saa vi græder Sukker!“

„Ti stille med den Barnesnak!“ — sagde nu Moste- ren alvorlig. „Det var jo dine Forældres Grave, du sad ved, Anton! dem skulde jeg dog se. Ak, i Dag var det, vi skulde tage jer alle tre ud af Fattighuset: før vilde vi ikke komme. Vi vilde først se jer paa den tørre Gren, naar vi kunde bringe Jer til den grønne. Det har jeg for- trødt saa mange Gange.“

Anton tav og gik tilbage med sin Moster til de to sorte Gravkors, hvorunder hans fattige Forældre for tre Maaneder siden var begravede, og hvor han nylig havde siddet saa modfalden. Her maatte han nu fortælle Lise, hvorledes hans Fader og Moder havde set ud. Dem havde hun aldrig faaet at se; men hun havde faaet udklippe- de Dukker af Guldpapir fra dem hver Højtid, naar An- ton kom og legede med hende i Hønsgaard.

Anton besvarede nu, saa godt han kunde, alle Bar- nets Spørgsmaal, selv om hvad Moderen dog havde for- klaret hende. Hvorfor de døde skulde puttes ned i den sorte Jord, kunde hun ikke begribe, og det kunde hun slet ikke udstaa. Det var ogsaa urimeligt, paastod hun ivrig — de skulde jo lige straks være med vor Herre i Para- diset, ligesom den røde, fromme Røver, Moder havde læst om, han, der døde ved vor Herres højre Side paa Trækors.

„Dette dogmatiske Spørgsmaal havde han megen Be- svær med at besvare Lise tilfredsstillende.“

Imidlertid bøjede hans Moster sig over Gravkorse- ne og var meget bevæget. „Kun stille, Svoger Knud!“ — hviskede hun, og hendes Blik løftede sig ud over Kirke- gaardsmuren mod den lyse Foraars Himmel — „kun rolig i din Gud, kære Søster! Vor Herre vil nok sørge for jer Dreng! Han ligner dig i Sind og Skind, Grethe! og det vil nok gaa ham godt i Verden. Ak! havde I oplevet den- ne Søndag, skulde I faaet bedre Dage med os — saa var nu ikke eders Støv kastet her hen i Krogen blandt Stod- dernes. — Dog, salige ere de fattige!“ — vedblev hun.

„En rig har jo trangt ved at komme i Hummerig. La- zarus kom jo straks i Abrahams Skød; — men den rige Mand — ak, ja! Gud fri os! — Eders Ben ligger kanske nok saa godt her i Krogen som de Fornemmes hist ved Kirkedøren. Ak, ja! hvor forkrænkelige Legemer saa lig- ger, finder vor Herre nok den uforkrænkelige Klædning, han vil give os, naar den Stund kommer.“ Derpaa rejste hun sig med et frejdigt Blik, tørrede sine Øjne med sit Forklæde, kyssede Anton hjertelig og gik med rask Skridt ud af Kirkegaarden med ham og Lise ved Hæn- derne.

„Saa kommer I da endelig!“ — brummede Iørgen Hønskræmmer barske Stemme dem i Møde fra Vognen. — „Jeg troede, saa Skam, du var bleven ked af mig, lille Karen, og nu vilde blive med Lise hos de salig Stakler deroppe i Krogen. Kunde vi ikke før komme efter dem med Blis, syntes mig nu, det var lovlig bag efter. Men hvad Pokker!“ — vedblev han og lo — „hvad er det for et Fastelavnsskræmsel, \$ bringer med jer? — Anton! din Skarns Dreng!“ — brummede han og satte et barsk An- sigt op, medens han havde Møje med at dæmpe sin Lat- ter — „gør du Fastelavnsløjer din Konfirmationsdag og gør dig til Nar for Folk? Lystighed holder jeg nok af; men det gaar, min Sandten, over Skrævet. Gjørde jeg dig din Ret, Slubbet! skulde jeg smøre dine lange Rygstykker til Gratulats, i Stedet for nu at køre til Gil- de med Narren.“

Anton tav og lod sin Moster godtgøre hans Uskyl- dighed. „Hvorfor kørte du ikke hjemmefra saa tidlig, som jeg bad dig om, lille Jørgen!“ — sagde hun — „saa var vi kommen betids — og saa havde Drengen set menneskelig ud i Dag og ikke gjort os den Skam. Men!“ — „Hm! sid nu op, Børn! og lad det være godt!“ — afbrød Jørgen hende. — „Naar noget er galt, er det al- tid min Skyld — det ved jeg nok!“ mumlede han halvt sagte i en gnaven Tone, medens han dog omhyggelig hjalp Konen og Barnet op paa Sædet. Han saa nu efter, om Anton sad lige midt paa Hønsburet. „Hold dig fast, Dreng! naar det holder!“ — brummede han — „og lad mig ingen Vråvl høre, om ogsaa Hønsene skulde hakke dig lidt i dine Hanekyllingelægge!“

„Hvor skal vi til Gilde, Moster?“ — spurgte An- ton nu livlig og jog Hønsene fra sine Haser. — „Det er vel hos de gamle, gode Møllerfolk? Skal jeg der have mine nye Klæder paa?“

„Ja, det forstaar sig, der kommer ingen uden vi; men de gamle maa ikke se dig, før du ser menneskelig ud. Spring kun af uden for Haven og list dig ind i det mu- rede Lysthus! saa skal jeg nok bringe dig Tøjet.“

„Og saa følger jeg hele Rejsen med dig, Moster! og køber Høns og Æg ind med Morbro'er og bliver hos ham og dig og lille Lise og Blis og Pasop og graa Mons til den Dag, jeg skal i Tjenesten?“

„Ja, til Lørdag otte Dage; saa skald du være hos den store Postmester i Byen og saa betids, at du samme Aften kan bringe Breve og Pakker om, naar Posten er kommen.“

„Bare jeg kommer ud af det med alle de vigtige Brev- skaber og Pakker, Moster! Det skal være svært at hitte Rede i og et farligt Ansvar. Den store Postmester skal ogsaa være saa forførdelig, naar han bliver vred.“

„Det skal du ikke bryde dig om! — saadan er jo alle Postmestre. Det skal nok gaa, Anton! Du tier kun bom stille, naar han larmer, men passer nøjagtig din Dont og har et Øje paa hver Finger!“

„Og lystre — lystre skal du, Krabat!“ — brummede Jørgen og gav Blis et Smæk med Svøben.

„Det forstaar sig!“ — sagde Mosteren — „i alt, hvad ret og godt er, skal du lystre dit Herskab — og Fuldmægtigen med, og det med et glad og villigt Sind; men heller ikke i andet; om det saa var en Kejser, du tjæ- te! Hold dig kun altid til vor Herre, som du jo har lovet ham i Dag! Hans Litsønbrøder tager sig vel ogsaa lidt af dig — det har han lovet os.“

„Men hvem skal sige mig, hvad ret og godt er?“ — spurgte Anton betænkelig. — „Jeg ved jo kun, hvad der staaar i Katekismen og Lærebogen, og hvad Skolemesteren og Præsten har sagt mig; men ingen af dem har været Postbud — og“ —

„Du skal bruge din Forstand, Dosmer!“ — brum- mede Iørgen.

„Men er jeg en Dosmer, Morbro'er! saa har jeg jo ingen Forstand at bruge!“ — sukkede Anton modfalden.

„Dua Snak! forklar den tøsede Dreng, hvad jeg men- ner, Kone!“

„Fader mener, du er en god Dreng, Anton!“ — sagde Lise og klappede ham paa Kneet.

„Nej, se til den Taske!“ — mumlede Faderen — „vil hun snakke med og vide, hvad jeg mener?“

„Vi er alle Daarer for vor Herre!“ — tog Moderen Ordet — „mea vi har altid Forstand nok til at forstaa hans Lov i vore Hjerter.“

„Rigtig, Mo'er! det mente jeg just!“ — sagde Iørgen nu fornøjet og nikkede. — „Der er dog ingen i den hele Verden, der forstaar rigtig, hvad jeg mener, uden du, lille Heks!“ — tilføjede han og vendte sit tykke Hoved om, medens han gav sin Kone et Smækkyt. — „Naar jeg kalder dig en Dosmer, Anton!“ — vedblev han med et godmodigt Nik tilbage til Drengen — „og din Moster en Heks og Lise en Taske — ih, saa mener jeg ogsaa kun — ja, det faar din Moster forklare dig! — Hop, Blis!“ Han drev paa Hesten og tændte sin stumpe Pibe.

Under en jævn, hyggelig Sladrøn med Lise og den kære Moster rullede nu Fattighusdrengen med den sam- menbetlede Konfirmationsdragt paa sin Hønsbursthone hen ad de bugtede Biveje. Solen var nær ved at dale, da Blis endelig vel fornøjet svingede om ad en Skovvej, der førte ud mellem flere Smaahøje til en Vejrmølle paa en meget høj Bakke. Det var den saakaldte Skovmølle. Der sprang Anton af neden for Bakken, ved Møllehusets Ha- velaage, og skyndte sig ind i et gammelt, muret Lysthus, hvor Mosteren snart bragte ham en hel ny Drengklæd- ning af grønstribet Hvergarntøj, som han straks med Jubel iførte sig.

ANDET KAPITEL.

Anton havde næppe i sin nye Klædning, kort efter sin Moster, forladt Lysthuset, hvor han havde ladet sin pudserlige Gammelmands-Dragt ligge, før lille Lise stak sit Lokkehoved ind ad Havehusdøren og kikkede.

„Hvor er du, Anton?“ — sagde Barnet — „vil du lege Skjul med mig? Jeg skal nok hitte dig!“ Hun titte- de under Spøgg og Latter i alle Kroge mellem en Del Skramleri, her var hensat, og krøb til sidst ind i et lille, mørkt Lukaf, der blev brugt til Gemmedet for Havered- skaber, og som ret syntes indrettet til at lege Skjul i. Men ligesom hun vilde ud igen af det mørke Hul, trak hun forskrækket sit lille Hoved tilbage ved Synet af en lang, smudsig Karl, der med stor Hast kastede nogle forrevne Pjalter af sig og iførte sig de Klæder, der laa paa en Stol. Lise dukkede sig ned blandt nogle Maatter og vove- de næppe at drage Aande. Hun hørte nu en Lyd ligesom af en Riven eller Filen paa Jern, og det varede længe. Der kom ogsaa nogle afbrudte Ord til hendes Øren, som af en dæmpet Banden med en hæ, raa Stemme. Hun føl- te en umaadelig Angst og var nær ved at skrike; men hun foldede sine Hænder og bad sagte sin Aftenhjn, me- dens hun ganske stille sad og græd i det mørke Hul.

Endelig ophørte den uhyggelige Lyd, og der blev kastet noget ind til hende, der faldt blødt som en Bylt; men bagefter fløj der noget haardt ind til hende og ramte hendes Pande saa voldsomt, at hun sank bedøvet tilbage og tabte Bevidstheden.

Imidlertid var det blevet Aften. Der var tændt Lys i Møllerhuset, hvor man nu ved et tidligt og festligt Af- tensmaaltid vilde give Konfirmanden og hans Frønder Erstatning for det Middagsmaaltid, de den Dag havde savnet.

Mølleren, der var den ærlige Jørgen Hønskræm- mers Velynder og forrige Husbond, havde med megen Værdighed taget Plads i sin Husfaderstol for Enden af Bordet og havde til Ære for sine Gæster iført sig en grøn Frakke. Han havde med Belevenhed taget Karen ved Haanden og ført hende til Sæde ved sin højre Side, me- dens han havde opfordret sin beskedne Klient, Høns- kræmmeren, til at sidde „jævne vor Mo'er“, den gamle, trinde Husmoder.

Saa vel Huset som dets Bohave og alle Omgivelser røbede Velstand og gammeldags Jævnhed. Begge de god- lidende Møllerfolk var smaa, pølsetrinde Skikkelser med aabne, godmodige Ansigter, runde, rynkede Kinder og tynde, graa Haar under Kallot og Hue. De var begge langt over de tredsinde Aar og havde mistet deres eneste Barn i Vuggen. De gamles største Fornøjelse var at se hengivne Mennesker ved deres Bord, helst Folk af ringe Kaar, som ved Forskud eller ander Velgeringer føjte sig i et vist Taknemmelighedsforhold til dem. Af slige Klientfamilier var Jørgen Hønskræmmerens den mest begunstigede.

„Denne Gang skal du gøre god Handel hos mig, Jør- gen!“ — sagde Mølleren med et lunt Smil. — „Du skal faa fyrretve Par Fjærkræ, baade Høns og Ænder, og — det forstaar sig — alle saa fede som Møllerhøns.“ Denne sin sædvanlige Spøgg ledsagede han med en hjertelig Latter.

„Ja, det er et sandt gammelt Ord, mæt som en Møl- lerhøne!“ — bemærkede Jørgen. — „Med det meget Af- fald af Korn og Gryn fra Møllen kunde han gerne fede en Snes Stude, Fa'er Jep!“

„Nej, Jørgen!“ — afbrød Mølleren ham og lo, saa hans Øjne randt — „paa at fede Stude forstaar du dig

ikke! Du kan fede Høns, kan du — betale din Gæld som en ærlig Mand kan du — en god Kristen er du — en brav Ægtemand og Fader er du — et hjertensgodt Menneske, som jeg holder meget af — men paa at fede Stude for- staaer du dig, min Sjæl, ikke.“

„Kan nok være!“ — mumlede Jørgen — Gaverne er forskellige. Jeg faar vel Fjærkræet for vor gamle Pris, Fa'er?“

„Naturligt! og med Klareringen kan det ogsaa denne Gang have Henstand, til du har faaet alle de Høns og Ænder lykkelig ned i Københavnerens Maver!“ Over dette Ægesaa ofte gentagne Indfald lo Mølleren ligeledes selv ret hjertelig.

„Det er sandt, hvad Karen siger!“ — bemærkede Jørgen. — „Vi har ingen bedre Kunder i hele Landet end vor gamle Husbond og Madmoder, og kommer vi en Gang i Velstand, kan vi takke jer derfor.“

„Næst vor Herre, Jørgen! glem aldrig det!“ — sag- de Mølleren alvorlig. — „Havde han ikke lagt Velsignelse og Drøjlise til vor Brød og til Sulet med, havde vi nu ikke siddet her med saa godt et Huld. Men sig mig, Jørgen! — hvad tænker du og Karen nu at gøre med Drengen, I har hentet fra Fattighuset?“ — vedblev Møl- leren — „har I nu Raad til at føde og klæde ham som jer egen?“

„Nej, paa det Lav!“ — brummede Jørgen — „hans stakkels Forældre skulde det gaet med, havde de levet; men han er ung og rask, han skal straks ud og tjene for sit Brød, den Lømmel! det er ellers et godt Skind!“ — tilføjede han — „og var han ikke min egen Kvindes kjædelige Søstersøn, vilde jeg sige“ —

„Nu, hvad vilde du sige, Jørgen?“ spurgte Mølleren.

„Ej! hvad ved jeg det?“ — svarede Jørgen halvt grænet — „var han ikke saa nær i Slægt med os, mener jeg — ih, saa vilde jeg sige — sig du Mølleren, hvad jeg vilde sige, Kone!“

„Saa vilde Jørgen vist sige lige saa meget godt om ham, som han var jeres og jer brave Kones Barnebarn, Møller Jep! for det kunde han nok været, hvad Alderen angaar, og I har altid set saa mildt til ham, naar han kom med de andre fattige Dreng og sang Hellig-Tre-Kongers- Visen for jer.“

„Ja, det kunde jeg nok have sagt, naar det just var faldet mig ind!“ — tog Jørgen atter Ordet. — „Men hvor Pokker er han nu støjjet og fløjjet? det er jo for hans Skyld, Gildet er gjort her paa Møllen, og han har længe nok suget paa Labben, den Stodder!“

„Han leger vist Tagfat med jer lille Lise i Haven“ — sagde Møllerkonen og rejste sig. — „Nu skal jeg hente dem begge. Jeg saa ham nylig løbe derude med et Kringle i hver Haand.“

„Nej lad mig kalde paa dem!“ — sagde Karen og rejste sig ogsaa.

„Vist ikke! — sæt jer begge to og hold Bordskiil! — Børnene skal have deres Frihed!“ — sagde Mølleren med godmodig Myndighed, medens han greb sin Bord- dame haandfast ved Armen. — „Lad dem lege; de kommer nok ind, naar de er sultne. Se saa! bliv kønt siddende! her vil jeg raade. Hvor gammel er det nu, jer lille Lise er?“

„Hun fyldte sit syvende Aar sidste Helligtrekøn- ger!“ — svarede Karen. „Hun blev jo netop født, da her var Gilde for jer Bryllupsdag.“

„Rigtig! og derfor kom ingen af jer med til Gildet den Dag. Det er den eneste Gang om Aaret, det gaar flot til her paa Møllen. Det koster mig ogsaa hver Gang — nu ja, det kan være det samme, hvad det koster! Men det er dog altid en fornøjelig Dag, lille Mo'er! ikke sandt? — Mølleren nikkede til den trinde Husmoder, der nikkede bekræftende til ham igen, medens der dog stjal sig et lille let Suk fra hendes Bryst.“

(Fortsættels.)

Gudelige Smaaskrifter.

Udgivet af Kirkelig Forening for In- dre Mission i Danmark.

Ny Forsyning.

Nr.	Titel	Pris.
6	—Monika, Den kristelige Søster.	.08
7	—Monika, " " Moder.	.07
82	—De to Tjenestepiger.	.08
92	—De to Sjem.	.06
171	—Er du lykkelig.	.07
206	—Mikael den unge Bjergmand.	.15
213	—Julen i Velville.	.05
257	—Nellys mørke Dage.	.10
260	—En gudfrøgtig lille Pige.	.06
268	—De to Brødre.	.08
272	—Aneitjum.	.10
356	—To Søstre.	.08
373	—Børn som vandre i Sandhed.	.08
402	—Smaa Stridsmænd.	.08
439	—Præsteflaas.	.05
443	—Den forunderlige Juleaften.	.10
445	—Den nye Retning.	.08
452	—Kærlighed fejrer til sidst.	.04
496	—Fra Død til Liv.	.04
499	—En kostelig Årv.	.04
508	—Julebrød til en Igg.	.04
513	—Er du en Årving.	.08
515	—Gennem Kamp til Sejre.	.04
521	—Med Gud og uden Gud.	.10
532	—Om Bønnen.	.06
533	—Præstefønnen.	.04
534	—Traade i Guds Gaand.	.12
535	—Tro indtil Døden.	.10
536	—Bidi fra Bønnens Verden.	.04
537	—Skal jeg drive Mission, Ja eller Nej.	.10
538	—Sariærens Død.	.12

Den. Luth. Publ. Hønsf.